

Raimo Tuominen

THE LOST BAND

The Lost Band

Charleston

Hopeanharmaa vanha Lincoln Continental nousi loivaa rinnettä ylös, kohti pikkukaupungin puiden reunustamaa pääkatua. Auto liikkui hitaasti iltapäivän helteisessä auringonpaisteessa, sen vauhti hidastui entisestään kun se saapui tasaiselle, talojen reunustamalle varjoiselle katuosuudelle. Auto oli pölystä harmaa. Punertavaa hienoa pölyä, se pöly kertoi paikkakuntalaisille, että auto oli tullut karun ja elottoman erämaan läpi, tänne kaukaiseen vihreään keitaaseen, suuren mustan lumihuippuisen vuoren juurelle.

Autoa ohjasi pitkän ajomatkan väsyttämä mies, tummat aurinkolasit silmillään. Hän etsi katseellaan kadun varren talojen joukosta rakennusta, jonka oli nähnyt kuvissa jo aiemmin ja jonka tiesi tunnistavansa, kun vain sen näkisi. Edellyttäen tietenkin, että talo oli vielä paikallaan, kolmen vuosikymmenen jälkeen. Rakennukset olivat kadun varrella enimmäkseen valkoisiksi maalattuja, puisia kaksikerroksisia suuria omakotitaloja. Ne muistuttivat toinen toisiaan, malliltaan vanhanahtavia, kuin viisikymmenluvun vanhoissa mustavalkoisissa sarjafilmeissä. Niiden etupihoilla oli siistit nurmikot, talojen julkisivuilla oli mukavan varjoisia kuisteja ja yläkerroksissa tilavat parvekkeet. Miehen mielestä alue näytti varakkaalta, uneliaalta esikaupunkialueelta, jota se nykyään olikin. Se ei

muistuttanut entistä menneisyyttään. Paikka oli ollut joskus aikoinaan Charlestonin kaupungin keskusta, pienen maalaiskaupungin sydän. Mutta siitä oli aikaa. Viimeisen maailmansodan jälkeen, karjankasvatuksella ja kaivostoiminnalla toimeentulevan kaupungin kuva oli alkanut muuttua. Sodan aikana ja sen jälkeen teollisuutta oli alkanut ilmestyä kaupungin alapuoleiseen laaksoon. Joen ja rautatien varteen oli noussut, terästeollisuutta ja autojen valmistusta. Myöhemmin raskaampi teollisuus väistyi kevyemmän elektroniikkateollisuuden tieltä, kaupunki siirtyi lopullisesti alas laaksoon rautatieaseman ympärille. Nykyaikaisempi kaupunki kuin entinen Charleston. Supermarketteja, toimistorakennuksia, pankkikonttoreja, kaikkea jotka kuuluivat nykyaikaan, niistä koostui uusi kaupunki. Vanha Charleston jäi omaan yksinäisyyteensä, kaupat ja palvelut siirtyivät alakaupunkiin ja vanha alue hiljeni hiljaiseksi nukkumalähiöksi. Kaupunkilaiset kutsuivat vanhaa Charlestonia ” vanhaksi kaupungiksi ”tai” Charlestonin kyläksi” Vanhassa Charlestonissa asui vanhempaa väkeä, perua vanhoilta hyviltä ajoilta. Mutta myös alakaupungin parempituloiset halusivat muuttaa sinne, kun vain sieltä vapautui vanhoilta asukkailta asuntoja myyntiin. Uudemmatkin rakennukset rakennettiin entiseen malliin, vanha idylli ja unelias rauha haluttiin säilyttää. Mies oli kuullut tämän ”alakaupungissa” joksi uutta kaupunkialuetta kutsuttiin. Hän oli viettänyt siellä muutaman tunnin aamupäivästä, käynyt syömässä paikallisessa ravintolassa ja juonut kahvit toisessa samanlaisessa. Ihmiset olivat olleet ystävällisiä ja puheliaita muukalaiselle. Suurin osa muuttanut työn perässä muualta paikkakunnalle, tai olivat näiden muuttajien jälkeläisiä. Itse asiassa mies ei ollut vielä tavannut yhtään syntyperäistä paikallista, ei ainakaan keskustellut sellaiseksi tunnustaneen kanssa. Mutta täällä ylhäällä, täällä oli

suurin osa ihmisistä vielä paikallisia, tosin niistäkin suurin osa ikääntyneitä vanhuksia, viettämässä kuisteillaan leppoisia eläkepäiviä. Tämänkin hän oli kuullut alakaupungista, jossa tätä vanhaa kaupungin osaa yleisesti arvostettiin enemmän, kuin uutta kiireistä teollisuuskaupunkia.

Ajettuaan hiljaista katuja, yli sen puolenvälin, hän näki hakemansa. ”Hotel Charleston” luki kolmikerroksisen valkoiseksi maalatun rakennuksen pääoven yläpuolella. Talo ei eronnut muuten kovinkaan paljon muista hänen näkemistään kadunvarren taloista, erottavana tekijänä muista taloista oli sen koko ja sen edustalla oli enemmän parkkitilaa ja vähemmän nurmikkoa, kuin muissa kadunvarren taloissa, muuten se sulautui melko hyvin toisiin kadunvarren taloihin. Hän oli saanut ajaa rauhassa hotellin eteen, katu oli ollut uneliaan autio, kuin se olisi viettänyt ikuista sunnuntaiaamua. Hän ei ollut nähnyt yhtään elävää olentoa sen varrella, muutaman auton hän oli nähnyt jonkun talon edustalla ja se oli hänelle jonkinlainen todiste, että kylässä oli vielä elämää, eikä se ollut täydellinen aavekaupunki. Mies pysäköi auton hotellin edustan parkkipaikalle, hän nousi autosta katsomaan edessä olevaa rakennusta.

Mies oli keskipituinen, alle metri kahdeksankymmentä, tumma kiiltävä tukka taaksepäin kammattuna, otsahiuksissa jo vähän harmaata, hän oli viidenkymmenen, ikäisekseen hyväkuntoisen näköinen, hoikka ja jäntevävartaloinen. Hänen kasvonsa olivat laihat ja pienet uurteet ihossa ilmoittivat ikääntymisestä ja keski-ikästä kääntymisestä toiselle osalle, viimeiselle elon loppusuoralle. Aurinkolasien takaa tummat, pitkistä ajosta rasittuneet, silmät katsoivat tästä väsymyksestä huolimatta uteliaasti ympärilleen. Hän oli ajanut autiomaan halki edellisenä yönä. Silloin oli ollut miellyttävän viileää ajaa, kun polttava aurinko oli painunut horisontin

taakse ja silkinpehmeä pimeys oli laskeutunut erämaan ylle. Erämaassa, valtatie varrella oli muutamia hyvin karttaan merkittyjä levähdyspaikkoja, joissa hän rekkakusmien ja muiden yömatkaajien tapaan joi muutamia kuppeja kahvia pysäyäkseen hereillä pitkän puuduttavan ajomatkan aikana. Nyt hän oli viimein perillä ja väsymys alkoi vallata hänen ruumistaan ja mieltään, alhaalla juodun kahvin virkistävä vaikutuskin alkoi haihtua, kun hän viimein saapui kohteeseensa.

Hotellin edustalla oli puukuisti kuten muissakin kadunvarren rakennuksissa, kuisti oli isompi kuin muut ja muistutti enemmän kalustukseltaan ulkoilmakahvilaa kuin yksityistä kuistia. Vaalea puupinta oli osittain tummanvihreän rehevän köynnöksen peitossa, se lisäsi miehen silmissä hotellin miellyttävää ulkonäköä. Hotelli nimike oli hänen mielestään kuitenkin liioitteleva nimitys tästä rakennuksesta, täysihoitola tai joku muu vastaava olisi sopinut paremmin siihen kuvaan jonka hän näki edessään, mutta entisinä aikoina sen koko oli vastannut tällaisen maalaiskaupungin hotellia.

Mies meni autonsa taakse ja otti takaluukusta sinisen kankaisen matkalaukun ja lähti astelemaan rakennuksen pääovea kohti. Pienet kiviportaat noustuaan hän avasi lasi-ikkunaisen oven ja astui sisälle hämärään eteiseen. Oven jälkeen pienen käytävän päässä oli vastaanottotiski, tummaa puuta ja sen takana samaa tummapuinen hyllykkö, jossa roikkui muutama avain. Tiskin takana ei ollut ketään ja mies laski laukkunsa alas katsellen ympärilleen. Yhtään lampua ei palanut, mutta kadunvarren isoista ikkunoista tulvi valoa huoneeseen jättäen ainoastaan eteiskäytävän hämärään. Muu tila oli valoisan ja raikkaan näköinen. Seinät oli tapetoitu vaaleilla isokuvioisilla tapeteilla, kuin häivähdys menneestä,

samoin suuret raskaat öljyvärimaalaukset tummissa kehyksissään. Ne esittivät mieshahmoja, vain yksi maisemataulu oli eksynyt mukaan, mutta sekini sopi hyvin vanhaan menneeseen tyyliin. vastaanoton vieressä oli talon oleskelutila, viihtyisän näköisiä korihuonekaluja ja paksuja tummia mattoja lattialla, vähän erilaista, kuin hän oli tottunut näkemään viime aikoina, mutta viihtyisän ja kodikkaan näköistä. Ehkä hän viihtyisi siellä, tai sitten siellä olisi liiankin hiljaista. Tiskillä oli pieni messinkinen kello, mies nosti sitä ja kilautti sitä varovasti muutaman kerran. Ensinnäkin kellon soittoon vastasi vain hiljaisuus, mutta sitten jostain talon uumenista kuului vaimeasti ”Hetkinen” vanhemman naisen äänellä ja heti sen perään lähenevät kiireiset askeleet. Tiskin takaa avautui ovi ja hopeaharmaatukkainen hento vanha nainen ilmestyi paikalle, ystävällinen hymy kasvoillaan.

”Päivää, päivää ja tervetuloa ” nainen sanoi ja katsoi kysyvästi miestä.

”Nick Holiday ”mies esitteli itsensä ” Soitin aikaisemmin huoneesta ”

”Niinhän se oli ” Nainen sanoi ja avasi ison mustan kirjan edessään kirjainmerkin kohdalta. ”Nick Holiday ja viikoksi, niinhän se oli?”

Mies nyökkäsi myöntävästi ja nainen teki merkinnän kirjaan. Hän ojensi miehelle kaavakkeen ja kynän

”Tämän jos täyttäisitte, niin sitten on asia selvä ”

Mies alkoi täyttää kaavaketta ja sillä välin nainen tutki uteliaasti miestä harmailta silmillään vahvasti suurentavien lasien takaa.

”Ja mikä suo meille kunnian, että valitsitte meidän majapaikkamme täältä ylhäältä?” Hän kysyi saatuaan miehen täyttämän kaavakkeen eteensä ” Toimittaja Holiday?” Hän lisäsi nostettuaan katseensa paperista. ”Tulitteko kirjoittamaan artikkeleita meidän viihtyisästä pikku kaupungistamme”

Mies hymähti, tämä ei ollut hänelle suinkaan ensimmäinen kerta kun häneltä tämänkaltaista kysyttiin, kun kuultiin hänen ammatistaan

”Lomailemaan enemmänkin, teillä on täällä kauniit maisemat ja tämä hotelli on paljon viihtyisämmän tuntuinen, kuin alhaalla olevat yöpymispaikat, siinä ainakin muutama peruste ”

Nainen hymyili, hän oli mielissään, hän oli saanut juuri sen vastauksen kuin oli halunnut.

”Täällä onkin viihtyisää ja rauhallista. Mutta on meillä tarjolla toimintaakin vieraille, koskenlaskua ja patikkaretkiä vuorille. Tässä on pieni esite jos haluatte vaikka tutustua ”

Hän ojensi miehelle pienen esittelyvihkosen, jossa oli tumma vuori kuvattuna kanteen ja teksti ” Lomaile Charlestonissa ” Mies kiitti ja nainen otti avaimen hyllystä

”Huone viisi, toisessa kerroksessa. Tähän aikaa täällä on tilaa, lomailukausi ei vielä ole alkanut ja on liian kuumaakin. Jos haluatte vaihtaa huonetta, niin sekin onnistuu, nyt on varaa valita. Mutta vitosesta on kauniit näkymät vuoristoon, se on suosituin huoneemme, ette varmaan pety”.

Mies hymyili ja empi hetken, ennen kuin sanoi hiljaa, enemmänkin itselleen kuin vanhalle naiselle ” Itse asiassa olen käynyt täällä ennenkin” Nainen kuitenkin kuuli nämä hiljaa lausutut sanat ja katsoi häntä kysyvästi Mies hymyili yhä ” Siitä on kolmisenkymmentä vuotta, en muista siitä paljonkaan, silloin tuolla alhaalla joen varrella oli suuri rockfestivaali. Kävin silloin täälläkin, en muista tarkalleen vierailinko täällä sisällä, mutta joissain liikkeissä silloin kävin, ostin ruokaa ja juomaa ja sen sellaista. Silloin tämän kadun varrella oli joitain kauppoja, nyt en nähnyt yhtäkään. ”

”Kolmekymmentä vuotta sitten ” Nainen huokasi ” Silloin täällä tosiaan oli vielä erilaista, vähän enemmän kaupunkia jäljellä, niin kuin me sanomme. Kadun pohjoispäässä on vielä pari pikkuliikettä, mutta kuinka kauan, vain luoja tietää. Kolmekymmentä vuotta sitten ” Hän toisti ja katsoin tarkemmin miestä. ”En tietenkään voi muistaa teitä, teidän täytyi olla silloin hyvin nuori. ”Nainen katsoi suuria ikkunoita ja hänen huulensa liikkuvat hieman, hänen yrittäessä muistaa vuosikymmenien päähän

”Taisi silloin olla jonkunlainen tapahtuma Millerin niityillä. Adam Miller omisti silloin vielä isot pellot joen rannoilta pitkälle aavikon laitaan. Hän oli sellainen vapaamielinen, toisin kuin hänen isänsä. Adam tosiaan päästi ne nuorisojoukot sinne pelloilleen. Soittivat kovaa ja käyttivät huumeita. Se oli sellaista aikaa ” Hän siirsi katseensa nopeasti mieheen ” En tarkoita tietenkään loukata, se oli vain sellaista aikaa, kaikki oli vapaata, seksi ja kaikki. Mutta ei kai se ole siitä ajasta miksikään muuttunut, vaikka täällä sellaisia juhlia ei sen jälkeen ole ollutkaan, kiitos luojan. Kyllä minä nyt muistan, kun tarkemmin ajattelen. Myöhään yöhön ne siellä soitti ja isot valot loistivat. Kuului ja näkyi tänne asti. Pelättiin, että tänne tulee ryöstäjiä, mutta Sheriffi järjesti miehiä vartioon. Kyllä täällä rauhallista muuten oli, jotkut tosiaan jaksoivat tulla tänne saakka, maksoivat ostoksensa ja häipyivät, laihoja likaisia hippejä. Mutta enhän minä tietenkään teitä voi muistaa ” Nainen hymyili miehelle, palaten muistoistaan takaisin nykyisyyteen. ”Siitä on pitkä aika, aika on mennyt kuin siivellä, mitä vanhemmaksi tulee, niin sitä nopeammin vuodet kiitävät”

”Niinhän se käy ” Nick Holiday myötäili. Hän olisi halunnut kysellä lisääkin, mutta ehkä oli liian aikaista ja hän ei tuntenut olevansa vielä täysin valmis siihen, hänen pitäisi levätä ja miettiä asioita. Nainen ei myöskään

jatkanut aiheesta, vaan alkoi opastaa Nickiä kohti portaita, hänen huonettaan kohti.

”Tänne päin vain ” hän sanoi ja lähti edellä kävelemään ” Saatte kantaa laukkunne itse, niin huonoa palvelua tarjoan, anteeksi vain. Minua kun reumatismi vaivaa, ranteet eivät kestä ” Hän jatkoi anteeksipyytävällä äänellä ” Nuorempi väki on joella varastoa kunnostamassa, joten saan tulla toimeen yksin”

He nousivat puisia rappuja yläkertaan, sama vanhahtava tunnelma jatkui ylhäällä, vanhoja tauluja seinällä ja jo hieman kellahtanutta tapettia seinillä. Siistiä ja huoliteltua, vanha tunnelma, vanha aika oli haluttu säilyttää näiden seinien sisällä. Nick mietti ”nuori väki” vanhus oli sanonut omistaan niin, nuori väki ei ollut näköjään halunnut muutosta ja hän odotti mielenkiinnolla tavata näitä ihmisiä ”nuorta väkeä”

Nainen avasi erään oven käytävän päässä, Nick astui tilavaan päätyhuoneeseen, jossa kahdelta seinältä ikkunat valaisivat siistiä huonetta. Vaaleat tapetit, valkoiseksi rapattu katto, jossa tummunut metallinen kynttiläkruunu hallitsi huoneen keskustaa. Pieni pähkinäpuinen pöytä, tumma sohvakalusto, ikkunattomalla seinustalla ja pieni kirjahylly kirjoineen. Huone muistutti vanhanaikaista olohuonetta enemmän, kuin hotellihuonetta ja se miellytti Nickiä, omalla vanhalla tyylillään. Kirjahyllyn vieressä oli avoin ovi pieneen makuuhuoneeseen, jonne mahtui vain iso parisänky yöpöytineen ja yksi tumma vaatekaappi. Pieni kylpyhuone makuuhuoneen vieressä, vanhanaikainen suihku, ei ammetta. Kaikki tämä oli ok Nickille, tällaiseksi hän oli huoneen kuvitellutkin, aika oli pysähtynyt tässä talossa, se oli sitä jota hän oli tullut hakemaan, menneen ajan tunnelmaa.

”Ja täältä on näkymä vuorille ” nainen sanoi ja astui suuremman ikkunan äärelle joka aukeni länteen ” Täältä näkee mahtavan auringonlaskun ” hän jatkoi ja näytti puoliksi verhojen peittämän oven ikkunan vieressä.

”Ulkopuolella on pieni parveke, siellä vieraat usein viihtyvät illalla, kun helle laskee”

Nick vilkaisi ikkunasta ulos, horisontissa näkyi mustanpuhuva vuori

”Mustavuori” hän tunnisti vuoren lukemastaan esitteestä. Parvekkeella oli pari korituolia ja pyöreä lasipöytä, ehkä hän tosiaan nauttisi olostaan tässä Hotellissa, hän mietti itsekseen.

”Vaatekaapissa on muutama huopa, jota voi käyttää parvekkeella jos tuntuu liian kylmältä. Joskus nimittäin aavikolta voi tulla kylmä viima tänne ylös asti, mutta se riippuu tuulista” Nainen kosketti hennolla kädellään Nickiä olkapäähän ” Toivon todella, että viihtyisitte. Täällä on miellyttävän rauhallista ja se on harvinaista nykyaikaan. Maailma on nykyään niin levoton”

Nick hymyili naiselle ” Viihdyn varmasti, kaikki tämä on vastannut sitä mitä odotinkin ”

Nainenkin hymyili tyytyväisen näköisenä, nyökytteli päätään ja alkoi poistua huoneesta. Sulkiessaan ovea hän vielä sanoi ” Jos on jotain kysyttävää, niin olen alakerrassa, soittakaa vaan kelloa niin tulen ”

Nainen sulki oven ja Nick jäi yksin seisomaan huoneen keskelle. Hetken hän katsoi ympärilleen, viihtyisikö hän huoneessa? Viihtyisikö kaupungissa? Hän huokaisi ja astui oven viereen, siellä hän riisui kenkensä ja ripusti takkinsa oven vieressä olevaan naulakkoon. Hän tunsi itsensä todella väsyneeksi, hän oli ajanut pitkän matkan ja nyt perillä.

Lamaannuttava väsymys sai viimeinkin otteen hänestä ja hän saisi

ansaitsemansa lepoetken. Nick otti kassinsa ja meni makuuhuoneeseen. Siellä hän laski kassin sängyn viereen ja istuutui pehmeälle sängylle. Iltapäivän aurinko ei vielä paistanut makuuhuoneen pieneen ikkunaan, joten suljettujen verhojen takana huoneessa oli miellyttävän viileää ja hämärää. Hän nukkui muutaman tunnin ja illemmalla katseli vähän ympärilleen, niin hän tekisi.

Nick otti kassista Sonyn CD-Discmanin ja muovikantisen CD- musicpacin. Hän avasi vetoketjun ja selasi muovilehtiöitä. Hän nosti CD-levyjen joukosta hopeanharmaan kiekon. Levy oli Basf:in CD -R levy, johon oli tussilla kirjoitettu koruttomasti ” the Lost Band/ Hotel Charleston” Nickillä oli alkuperäinen vinyylilevy kassissa, mutta sitä hän ei ottanut esiin, sen kannessa oli tämän hotellin kuva, se oli sama näkymä jonka hän näki tänään edessään. Ehkä nämä huoneetkin olivat samassa kunnossa kuin silloin kolmekymmentä vuotta sitten, kun kuva levyn kanteen oli painettu, jotakin asioita tässä maailmassa saattoi pysyä ennallaan, Nick hymähti ja laittoi CD-levyn soittimeen. Hän heittäytyi sängylle selälleen ja laittoi kuulokkeet korvilleen. Hän lepäisi muutaman tunnin, kävisi sitten vasta suihkussa ja lähtisi tutkimaan maisemaa. Hän sulki silmänsä ja painoi play kytkintä soittimesta. Hetken hänen korvansa kuuluivat huminaa ja sitten vanhan vinyylin rahinaa, yhtye aloitti raskaasti kitaroilla johon rummut polkivat yksinkertaista rytmiä taustalle. Ensimmäisen kerran levyä kuunneltuaan, Nick oli pitänyt sitä heikkona the Band kopiona, yksinkertaista countryrockia, ei erikoisen hyvin soitettua. Mutta useimmin sitä kuunneltuaan se oli alkanut viedä mukanaan. Nickin oli ollut vaikea selittää, mikä häntä siinä viehätti, ehkä se tarina joka siinä taustalla oli, jonkinlainen teema seurasi niitä kolmeatoista kappaletta. Kaikki laulut kertoivat

Charlestonista, liittyivät siihen, mutta levyn sanoma jäi ärsyttävästi häneltä ymmärtämättä, vaikka sanoma siinä oli, jokin kertomus, jonka hänen piti ymmärtää. Yhtye jatkoi raskasta perusmelodiaa pitkään, ehkä liiankin pitkään, ennen kuin laulaja yhtyi mukaan. Laulajan ääni oli liian ohut ja heikko yhtyeen soittoon nähden, mutta se loi kuitenkin jonkinlaisen hyvän vastakohdan synkkään peruspoljentoon joka soi taustalla. ”Kuljin väsyneenä aavikolla, aurinko laski ja palelin. Etsin kaupunkia silmilläni, en nähnyt valoja missään . Charleston, Charleston, missä olet Charleston. Erämaa ympäröi minua, kylmät tähdet loistivat taivaalla, Charleston, Charleston” ja muuta yhtyeen jäsenet yhtyivät lauluun ” Charleston, Charleston, missä olet Charleston...”

Edellisyö oli ollut hänelle samanlainen kuin tässä laulussa, joka vaimosti soi hänen korvissaan, matka läpi erämaan, kuin levyn aloituskappaleessa. Väsymyksen viedessä voiton uupuneessa ruumissa, hän alkoi erkaantua siitä mukavasta hotellihuoneesta, vaipuen jonkinlaiseen horrokseen. Ainoastaan taustalla soiva vaimo musiikki piti hänet vielä erossa unesta ja hän ajatteli taas, ties monennettako kertaa, miksi oli tullut Charlestoniin. Kaikki tämä, yhtye menneisyydestä, hotelli ja festivaalit, olivat menneisyyttä.

Menneisyyttä, jonka hän oli melkein unohtanut. Musiikki taustalla soi ja hän mietti sitä, miksi se oli tuonut hänet tänne, aavikon keskelle. Musiikki, se ei ollut hänen tekemäänsä, mutta tutut soittajat olivat kutsuneet hänet rajan takaa, kuolleet soittajat, joita ei enää ollut. Olisiko kaikki ollut toisin, jos hän ei olisi lähtenyt bändistä? Olisiko tuota levyä nyt olemassakaan, vai olisiko siinä hänen kättensä jälkiä, jälkiä kitaran soinnuissa, ehkä sävellyksissäkin, ehkä levyn tarinoissa. Hän oli väsynyt eikä enää jaksanut ajatella mennyttä, siitä oli liian paljon aikaa. Hän oli ajanut pimeällä

aavikolla, etsien kaupunkia nimeltään Charleston, tähdet olivat olleet hänenkin ainoat seuralaisensa ja hän oli tosi väsynyt, silmäluomet vaipuivat väsyneenä kiinni. Vähitellen musiikki ja uni sekoittautuivat hänen mielessään samaksi, yhtenäiseksi kertomukseksi joka oli vasta alussa ja jonka loppua hän ei tiennyt.

Glenn Miller

Nick heräsi iltapäivän auringon loistaessa himmeästi tummien verhojen takaa, huoneessa oli kuitenkin yhä miellyttävän viileää ja hän olisi tahtonut jatkaa syvää untaan, mutta hänellä oli kuitenkin muuta tehtävää, kuin vain nukkua, hänen olisi pakko nousta pehmeästä houkuttelevasta vuoteesta ja lähteä liikkeelle. CD-soitin oli pudonnut lattialle, samoin kuulokkeet, pehmeä matto oli vaimentanut lyhyttä pudotusta ja laitetta kokeiltuaan hän huomasi sen toimivan, niin kuin sen pitikin. Nick laski soittimen kassiin, otti sieltä joitain puhtaita vaatteita ja lähti suihkuun.

Kylmä suihku herätti hänet lopullisesti, se teki tehtävänsä, hän tunsi sen jälkeen itsensä pirteäksi ja levänneeksi, valmiiksi lähtemään alakertaan. Nick pukeutui puhtaisiin vaatteisiin, valkoiseen puuvillapaitaan, sinisiin farmareihin ja sitten hän lähti huoneesta. Alakerrassa ei näkynyt ketään, hän ei soittanut kelloa, ei halunnut rikkoa talon hiljaisuutta. Oleskeluhuoneen toisella reunalla oli pari isompaa pöytää ja pöydillä maustekorit, ehkä hän saisi talosta jotain syötävää ja tätä ajatellessaan hän tunsi itsensä äkkiä nälkäiseksi. Ensin hän kuitenkin katselisi ympärilleen. Jostain edkaiempaa, kuistin suunnalta hän kuuli jotain tasaista ääntä, ehkä radio tai TV. Oleskeluhuoneesta johti lasiovi kuistille ja sinne hän suunnisti uteliaana. ”Illalla ukko Miller istui kuistilla, poltti maissiippiä ja katseli TV:tä. Muistoissakaan hän oli kuitenkin jossain kaukana, vanhassa Euroopassa sotimassa. Muistoissaan vanha mies oli nuori sankari taas...”

Nick avasi lasioven, aurinko oli jo matalalla horisontin yllä, erämaa liekehti jossain kaukana. Näky oli tosiaan kaunis, niin kaunis, että Nick pysähtyi ja jäi katselemaan sitä hetkeksi kuistille. Ehkä hän tosiaan viihtyisi täällä.

Nick ei ollut kuitenkaan yksin kuistilla, televisio oli kiinnitetty kuistin toiseen päätyyn, ylös katonrajaan ja siellä oli meneillään vanha mustavalkoinen sarjafilmi, sattuma tai ei, mutta sekin sopi tietenkin hotellin vanhaan tunnelmaan. Lähimpänä televisiota istui jokin kumarainen hahmo Nickiin selin, tuijottamassa kuvaruutua. Hahmo ei ollut liikahantakaan hänen tullessaan kuistille, niin keskittyneenä tämä katseli televisiota. Heidän kahden lisäksi kuistilla ei ollut muita, muutamia tyhjiä pöytiä ja niillä kotoiset valkeat liinat. Nick lähestyi hahmoa, hänen edessään istui vanha mies, ruskeaksi päivetynyt ryppyinen niska ja päähän oli painettu syvään haalistunut punainen lippalakki. Nick odotti mielessään miehen polttavan maissipiippua, mutta sitä hän ei nähnyt, vain tyhjän kahvikupin ja vesilasin ukon edessä pöydällä. Nick istahti viereiseen pöytään, ukko ei vieläkään havahtunut, katseli vain televisiota ja hengitti raskaasti, vinkuvien vedoin. Ehkä vanhus oli sittenkin polttanut maissipiippua aikoinaan, ainakin hengityksestä päätellen, hän hymähti itsekseen. Nick rykäisi ja se sai ukon katsahamaan häneen päin, toisella silmällä ukko yritti seurata kuitenkin kuvaruudun tapahtumia.

”Iltaa” Nick sanoi ja nyökkäsi ukolle.

”Iltaa” Ukko vastasi rohisevalla vanhan miehen äänellä.

Ukko oli todella vanha, Nick arveli yli seitsemänkymmenen, ehkä yli kahdeksänkymmenen. Ryppyiset kasvot olivat kuin vanhaa haurasta pergamenttia, ehkä ukko olikin lähellä sataa vuotta, Nick mietti, mutta epäili sitä kuitenkin.

”Lehtimies rannikolta?” Ukko enemmänkin totesi kuin kysyi ja hymyili hampaattomalla suullaan.

Nick nyökkäsi ” San Fansiskosta, rannikolta tosiaan ” hän vastasi ukolle, sana oli näköjään lähtenyt kiertämään hänestä. Ukko jatkoi hymyilyään Nickille, hänen oli kuitenkin vaikea keskeyttää television katseluaan, sitä hän vilkuili välillä ja välillä muukalaista.

”Vanhanajan kunnan elokuva” hän selitti Nickille ” Sellainen jossa paha saa palkkansa ja hyvä voittaa, sellaisia ne ennen teki, hyvinä aikoina”

”Niinpä näky” Nick myötäili ” Olen tuota itsekin joskus penskana katsellut, siitäkkin on jo aikaa”

Ukko luovutti television katselun, ehkä uteliaisuus muukalaista kohtaan voitti viimein.

”Olen minäkin tämän nähnyt” Hän sanoi ” Niitä tulee jatkuvasti uusintoina, varmaan saavat halvalla ” Ukko kääntyi kokonaan Nickiin päin, harmaat sameat silmät katselivat häntä tutkivina ryppyisten silmäluomien alta.

”Mikä saa herra toimittajan tulemaan tällaiseen kyläpahaiseen? ”

Nick hymyili ukon uteliaisuudelle, ehkä kylässä oli tapahtumat vähissä, siltä ainakin näytti. ”Lomaillemaan, lomaillemaan” Hän vastasi ” Eikä tämä ole mikään kyläpahainen, hyvinvoivan näköistä ja kaunista seutua ”

Ukko tuhahti jotain, mutta hän tuntui olevan kuitenkin mielissään vastauksesta, samoin kuin vanha rouva oli ollut aikaisemmin samanlaisen vastauksen saatuaan samanlaiseen kysymykseen.

”Nick Holiday ” Hän esitteli itsensä ja ojensi ukolle kätensä ja jännitti minkä nimen kuulisi vastaukseksi.

”Miller, Glenn Miller” Ukko vastasi ja tarttui laihalla kädellään Nickin ojennettuun käteen. Nick huokaisi, uskomatonta, vielä kolmenkymmenen vuoden jälkeen. Lauluntekijä oli pitänyt jo silloin ukkoa vanhana, vaikka mies oli silloin ehkä viidenkymmenen ikäinen, hänen ikäisensä! Mutta

nuoren ihmisen silmissä ehkä niin olikin ja tietenkin tekstintekijä oli käyttänyt taiteilijan vapauttaan. Mutta silti se oli Nickistä uskomatonta, että hän törmäsi ukkoon heti, pari tuntia siitä kun oli saapunut ja ukon täytyi olla sama, vaikka maissipiippu puuttuikin.

”Miller?” Nick kysyi kokeillen ” Onko teitä Millereitä täällä enemmänkin, aikaisemmin kuulin jostain Adamista joka asui aikoinaan tuolla laaksossa” Ukko naurahti hampaattomalla suullaan ” Meitä Millereitä! Ennen täällä ei muita ollutkaan ” hän jatkoi hymyillen.” Millerit aikoinaan Charlestonin perustivatkin, tulivat siirtolaisina uuteen maahan, niin kuin muutkin, vanhasta Englannista. Kaikki oli sen jälkeen Millereitä, vaikka jollain oli toinen nimi, niin niitä kutsuttiin silti Millereiksi, se oli sellaista aikaa. Ja Adam Miller?”

Ukko muuttui miettivän näköiseksi yrittäen muistaa jotain ”Adam Miller, se tosiaan asui laaksossa, peri maat isältään, se taas oli minun serkkuni, se isäukko, vanha saita piru. Adam taas oli erilainen kun muut Millerit, se halusi muutosta, halusi olla niin helvetisti nykyaikainen” Ukko oli jo unohtanut television, hän oli päässyt omaan rooliinsa, mieheksi joka tiesi kaiken kaupungista ja Millereistä, halusi myös jakaa ja levittää tietojaan. ”Te olitte kuulemma Euroopassa sotimassakin, toisessa maailmansodassa, olitte sotasankari?”

Ukko pysähtyi hetkeksi, katsoi nopeasti Nickiin. Nick oli heittänyt tämänkin kokeeksi, hän seuraisi vanhan äänitteiden juonta, tarkastaisi pitäisikö sen sanoma totuuden kanssa yhtä. Ukko tuijotti Nickiä harmailta vetisillä silmillään, ensin katse oli ollut hetken epäluuloinen, aivan kuin hän olisi odottanut pilkkaa tai ivaa tuolta vieraalta mieheltä. Mutta sitten vanha mies hymyili hampaattomalla suullaan leveää hymyä.

Romaani

Toimittaja Nick Holiday palaa uneliaaseen Charlestonin erämaakaupunkiin, löytääkseen vastauksen löytämäänsä vanhan rockalbumin ja unohdetun The Lost Band yhtyeen Hotel Charleston tarinasta. Tapaamalla paikallisia asukkaita ja omien muistojensa avulla hän yrittää koota yhteen yhtyeen tarinan, menneen rockfestivaalin ja oman kadonneen paikkansa musiikin historiassa.

BoD

9 789528 075905